

Recensente: Yvonne Vinke

Dinah M. Meijer: “Niemand ziet mijn tranen – Openhartige inkijk in het leven van een getraumatiseerd meisje.” Uitgeverij Boekscout, Soest januari 2018. (Zieke kinderen/ Ziekenhuisopname/ Angst/ Bejegening/ Familieverhoudingen/ Informatief/ ED). ISBN 978-94-0223-954-6. Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 160 pagina's waarin Dinah zeven levensverhalen deelt over de periode tussen dat zij 6 en 12 jaar is. Aan de hand van haar kennis over de effecten van traumatische gebeurtenissen in de jongste levensjaren reflecteert ze op deze gebeurtenissen.

“Als kleinste van een tweeling vocht ze voor haar leven: welke impact heeft een langdurig verblijf in de couveuse op de persoonlijkheidsontwikkeling? In zeven meeslepende verhalen beschrijft de hoofdpersoon haar belevenissen, gevoelens en gedachten in een terugblik op haar jeugd.

Zolang ze zich kan herinneren werd ze gedreven door een onstuitbaar optimisme en levenslust, maar op de achtergrond was er altijd het stille, onverklaarbare verdriet dat zijn schaduw over gebeurtenissen wierp.

Als kind vond ze zichzelf een vreemd en lastig meisje, totdat ze uiteindelijk de sluier van haar jeugd lichtte en het kind in zich is gaan begrijpen.

"7 Inspirerende verhalen met verrassende inzichten. Een boek dat helend en hoopgevend wil zijn." - Samenvatting www.boekscout.nl

Over de schrijver:

“Dinah M. Meijer werkte tot 2015 als communicatiemedewerker en tekstschrijver bij een schouwburg. In 2012 voltooide ze de 3-jarige opleiding ‘Transpersoonlijke Regressietherapie’ bij Tasso, een internationaal toonaangevend instituut onder leiding van Hans ten Dam. Daarna begon ze haar eigen praktijk met als voornaamste missie: cliënten met jeugdtrauma's vooruit te helpen.

Haar bijzondere jeugdherinneringen, haar ervaring als therapeut, plus de liefde voor het schrijven hebben tot dit unieke en zeer persoonlijke boek geleid.

” – www.boekscout.nl

Met dit boek probeert Dinah niet alleen de lezer een spiegel voor te houden om met een andere blik naar zichzelf te kijken, maar probeert ze vooral om mensen met een traumatische jeugd te helpen helen en tips aan te reiken om zelf mee aan de slag te gaan. Zoals Dinah het zegt: “Door het verleden te begrijpen, krijg je grip op heden en toekomst, en zo kun je shit omzetten in vruchtbare mest.” De combinatie van haar jeugdherinneringen, haar ervaringen als therapeut en voorliefde voor schrijven hebben geleid tot dit boek.

Wat viel op:

Een op een begrijpelijke manier geschreven boek. De diverse verhalen geven samen weer hoe je invloeden van vroeger in het hier en nu zou kunnen herkennen. Door de

manier van schrijven en het taalgebruik is goed duidelijk welk stuk geschreven is vanuit een jonger en welk vanuit volwassen perspectief.

Citaten:

Blz. 16: “Intussen neemt ze afscheid van het katje, dat niets begrijpt van al die commotie. Nog één keer drukt ze haar neus in het harige vachtje en streelt ze onder zijn kinnetje, waarna hij z’n snuit optrekt en verlangt dat Lisa daar vooral mee door moet gaan. Maar het mag niet langer, want Miekie moet naar buiten en zal zijn roes verder moeten uitslapen in het schuurtje waar een vast plekje voor hem gereserveerd is. Een plekje waar hij ook ’s nachts verblijft. Met grote tegenzin zet ze hem behoedzaam op zijn vier pootjes neer op het grind achter het huis.”

Blz. 73: “Terugkijkend:

Nog altijd, zelfs nu Lisa volwassen is, kan het onbestemde, jaloerse gevoel haar pardoes overvallen. Alsof er dan iets in haar knakt en ze niet meer in staat is helder na te denken.

Schaamte en persoonlijke diskwalificatie weerhielden haar er altijd van te praten over haar frustraties. Wat zouden ze wel niet van haar denken? Lisa kende maar één uitweg: tijdelijk afstand nemen. Een mechanisme, realiseert ze zich nu, dat diep ingesleten is in haar karakter.

Sinds ze het achterliggende verdriet en de onmacht om haar gevoelens te delen heeft leren herkennen als eenzaamheid en verlatenheid, zijnde een residu van drie maanden couveusetijd, kan ze deze handicap beter hanteren.

Ook deskundigen onderschrijven dat als een mens aan het begin van zijn leven lange tijd alleen is, hij dat eenzame gevoel altijd bij zich zal dragen, ook als is hij later omringd met genoeg mensen en genoeg liefdevolle aandacht.”

Blz. 118: “Ze neemt afscheid van Harry en hij geeft haar onverwachts een plakkerige kus recht op de mond. Getver. Dat doe hij stiekem vaker, en hij lacht erbij omdat hij weet dat ze het vies vindt. Als zoenen hoort bij verkering, dan vindt ze dat helemaal niks. Ongezien veegt ze de afdruk met de palm van haar hand weg. Ze kijkt om zich heen en ontdekt dat de zaal al een tijdje aan het leegstromen is. ze pakt haar spullen uit de kleedkamer, zwaait nog een paar keer naar een enkele bekende en loopt richting de uitgang in het spoor van haar moeder.”

Extra's/Recensies:

Een recensie op www.boekscout.nl :

- 4/5. “Allereerst getuigt het van veel moed om je zo kwetsbaar op te durven stellen. Los van de ontroerende verhalen biedt het boek ook inzichten en praktische handvatten om met een andere blik naar je eigen verleden te kijken en met jezelf aan de slag te gaan. Iedereen kan er wat aan hebben. Daar hoeft je geen couveusebaby of adoptiekindje voor te zijn geweest. Stoer en mijn complimenten!”

Een kort artikel over het boek van Dinah is te lezen op:

<https://rtveen.nl/2018/01/29/niemand-ziet-tranen/>